

JOHANNES BRAHMS & BÉLA BARTÓK

Sonates per a violí i piano

(El Far Blau / Límit Records, 2014)

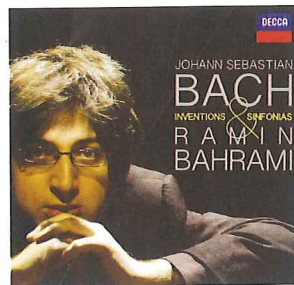
Kalina Macuta, violí
Daniel Blanch, piano

Sovint parlem del món discogràfic català sense haver sabut, encara, quin és l'objectiu de la seva existència. Tendim a quedar-nos mirant-nos el melic, sense ser capaços de fer un pas endavant. Bé, vagi per endavant que hi ha excepcions que semblen fer aquest pas endavant, que no és altre que fer del segell discogràfic alguna cosa més que una editora que esdevé, a la llarga, un dispers catàleg de referències. Després de rebre aquest interessant volum dedicat a la immensa música de **Brahms** i **Bartók** interpretada per un dels més sòlids i persistents duos de violí i piano del nostre país (el matrimoni **Kalina Macuta** i **Daniel Blanch**), ens adonem que a El Far Blau / Límit Records pretenen fer bé les coses. Si bé és cert que és un segell totalment associat i adscrit a la figura de la pianista i compositora **Leonora Milà**, no és menys cert que en el seu catàleg ja trobem enregistraments de prestigioses formacions i noms com la **London Philharmonic**, el **Berliner Streichquintett** o el pianista **Enrique Bagaría**. Indubtablement, ara hem d'afegir-hi el disc de **Macuta** i **Blanch**. És, en la mateixa línia, un disc dels de veritat. En primer lloc hi ha un enginyeria i una producció de so excel·lents a càrrec de la polonesa **Julita Emanuilow**, que ho va enregistrar a la celeberrima sala **Witold Lutoslawski** de Varsòvia. Però també una interpretació acurada i apassionada (especialment l'*Opus 108* de **Brahms**). Si en els territoris sonors de **Brahms** el duo es desenvolupa amb facilitat i amb la sensació de ser totalment a casa, en el cas de la *Sonata* de **Bartók** sembla trobar-se en un terreny menys familiar sense desmerèixer, però, el treball musical. Si a això hi afegim unes interessants notes del compositor i musicògraf **Jordi Cervelló** i la interpretació del "Scherzo en do menor" de la poc interpretada *Sonata FAE* escrita a sis mans per **Robert Schumann**, **Albert Dietrich** i el mateix **Johannes Brahms**, el resultat és més que un disc més. Esdevé un exemple de feina ben feta. *Oriol Pérez Treviño*

JOHANN SEBASTIAN BACH

Inventions & Sinfonias

(Decca, 2014)

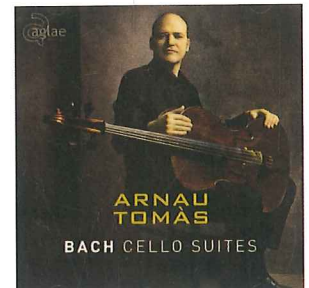
Ramin Bahrami, piano

Quan es parla de l'esgotament de determinats models i concepcions, de vegades hi ha una espècie de por a assenyalar amb exactitud de què estem parlant. Valgui aquesta reflexió per al comentari d'aquest nou àlbum sobre l'obra de **Johann Sebastian Bach** realitzat pel pianista iranià **Ramin Bahrami**. Sense desmerèixer l'innegable talent de **Bahrami**, no és menys cert que tot el seu producte i discurs musicals semblen disposats a una espècie d'imitació del mític pianista canadenc **Glenn Gould**. I ja no només per una manera de tocar i enfocar l'obra per a tecla (original per a clavicèmbal) del compositor d'Eisenach, sinó també de la seva mateixa carrera musical. En aquest cas, **Ramin Bahrami** ofereix les cèlebres *Invençions a 2 veus* i *Invençions (Simfonies) a 3 veus*, així com altres obres bachianes. Resultat? Una simple i mera exhibició d'una concepció bachiana ja superada que fa difícil la localització d'un segell personal i propi. Va ser el gran **Paco de Lucía** qui va afirmar que els mediocres copiaven i que només els genis robaven. I el cert és que després d'una hora d'amena escolta, allò dit pel guitarrista d'Algesires va com anell al dit per definir la nova entrega d'un bon pianista, però mancat de segell personal. *Carles Brasaó*

JOHANN SEBASTIAN BACH

Cello Suites

(Aglae, 2014) 2CD

Arnau Tomàs, violoncel

"El que sabem de les *suites* per a violoncel de **Bach** és que en sabem molt poc", així arrenca l'extens comentari que el musicòleg italià **Stefano Russomano** ha escrit per il·lustrar aquest treball on el violoncel·lista barceloní **Arnau Tomàs**, integrant de dues formacions de prestigi internacional com són el **Quartet Casals** i el **Trio Ludwig**, aborda una de les grans obres bachianes. Potser no en sabem gaires coses, de les incertes circumstàncies, els destinataris i les funcionalitats que van envoltar el naixement d'aquest conjunt de peces, però el fet és que qualsevol oient atent pot copsar que tenen una profunditat intrínseca abismal i una capacitat terrible per moure l'oient a la reflexió. En definitiva, aquest conjunt de sis *suites* on el compositor alemany va saber estirar fins a límits inversemblants les possibilitats de l'aleshores jove violoncel·lista –i que no es van valorar del tot fins que **Pau Casals** les va reivindicar– és una prova més que, com deia **Oriol Pérez Treviño** en el número anterior, escoltar **Bach** avui ajuda a ordenar el pensament. I si la interpretació recau en un dels grans violoncel·listes de l'actualitat com és **Arnau Tomàs**, que protagonitza d'aquesta manera el seu primer treball en solitari mostrant una veu que cerca l'equilibri entre fidelitat historicista i expressió romàntica, doncs oli en un llum. *Jordi Martí Fabra*